

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Praxis Beneficiorvm D. Petri Rebvffi Montispessvlani
Ivrvim Doct. Ac Comitiss, Ivrisqve Pontificii Ordinarii
Professoris Paris. & ibidem in supremo Senatu Causarum
Patroni**

Rebuffi, Pierre

Coloniae, 1610

De pura resignatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63686](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63686)

De Regressibus.

Regressus
quando ap-
probemur
vel reprobe-
mur.

Item interdum datur restitutio reci-
proca in beneficiis: Papa autem admit-
tit resignationem talem, scilicet cum
regressu, ut si is, cui confertur, præmoria-
tur, episcopatus reuertatur ad resignantē:
& resignans retineat semper fructus quor-
dam episcopatus: & nō improbarem qui-
dem hunc regressum, quando fieret ex
caussa videlicet quod designatus succes-
sor est valde dignus: & is qui resignat iam
longo tempore ecclesiæ deseruierit: &
nullum aliud habet beneficium, quo sene-
ctuti cōsulere, & viuere possit, sed regres-
sus qui sunt tantum ratione sanguinis:
damnabiles & resignanti, & Papæ, nec non
illi cui confertur.

Resignatio
cum ingres-
su, & acces-
su.

Idem in ingressu, ut si Papa contulerit
mihi beneficium: & antequam ego accipi-
am possessionem illud resignem. Papa cō-
cedet, quod si resignatarius præmoriatur,
quod ego ingrediar meum beneficium,
quod nunc resigno. Cum accessu verò est,
ut si Papa velit Episcopatum conferre pu-
ero, verum quia dignus non est, conferat
suo præceptori, cum hoc tamen, quod
post ætatem legitimam ipse propria au-
toritate possit accedere ad talem episcopa-
tum, & vocatur cum accessu: sed hoc iure
non utimur in Francia: vide Paris. conf. 76. an
capitula in 4. vol. vidi tamen vnam bul-
lam sic in Francia expeditam, seu in Bri-
tannia.

**Causa pu-
blica vtili-
tatis iuste
regressus
concedun-
tur.**

Aduertendum est, quod si isti regressus
fiant ex causa publicæ utilitatis, ut melius
ecclesiæ deseruiatur, sunt fauorabiles, &
ampliandi, sin minus damnabiles & repro-
bandi: de quibus Papæ est Deo opti. maxi-
mo reddituras rationem.

Considerandum etiam est, quod eccle-
siæ regulariter melius deseruiat per plu-
res idoneos & bonos quam per vnum. c. ex
parte de const.

Vnde si tam resignans quam resignari-
us sint idonei, hoc iuste fit: quia vterq; in-
terim deseruiet ecclesiæ: & quando vnus
erit grauatius senectute, vel alio onere, al-
ter supplere poterit: maximè cum resi-

gnans habet hoc in mente, ut Deo in eius
deseruiatur: & quia pium & religiosum
nouit eum, in cuius fauorem resignat. d. c.
nisi cum pridem. de renunc.

Sed quando vterque est ignarus, ambo
in foueam eadem inferni: cuiusmodi ple-
rosq; videmus ipsas ecclesias in vita labe-
factasse: & ut omnino destruantur, eas suis
nepotibus voluptariis resignat: hæc est hō-
minum rabies, & insania, ut in agone mor-
tis cum sui rationem deberent reddere, se
& suos profundius immergunt, & adinui-
cem se ipsos detrudunt in tenebras exteri-
ores, quæ malum tanta cæcitas!

Verum ut ad rem veniamus, notandum
est in his regressibus iudicari debere, pro-
ut appareat ex bulla, & ex verbis signatu-
ra: & bullæ quatenus videlicet concedun-
tur: ut nil eis addendum sit à iudice, sed for-
ma ipsa diligenter obseruanda. c. cum dile-
cta. de reser. quia hi regressus pendunt om-
nino à potestate Papæ, & sunt introducti
ex plenaria sua potestate, quam in benefi-
ciis habet. c. 2. de preb. li. 6. verum e. in fra-
cia communiter non vsurpentur, sed ad
suam patriam nunc reicio, d. c. d. c. prius
quod celsiones cum ingresso & reserua-
tione omnium fructuum nulli dantur nisi
Cardinalibus: ut statuit Alex. 6. Pontifex
maximus in tit. de reserua. iuris parro.

De pura Resignatione.

PVra & simplex resignatio est, quæ sine
ne conditione, & pacto c. tua nos. desu-
mon. & hæc est propria resignatio arg. h.
i. ff. de donatio. & hæc minus est frequens,
quam altera in fauorem.

Et quando pars sic resignat, ordinarius
potest, cui vult, conferre, cum beneficium
vacet per resignationem. c. 2. & per votum de
renun.

Et ista debet fieri coram ordinario: nam
conditio omnis simoniam continet, & pa-
ctio cap. fin. de pact. ca. ex parte. i. de offi. delegat.
ideo non debet apponi resignando coram
ordinario.

Potest tamen sic resignans sine simonia
labe rogare ordinarium, ut conferat tali.

d. g. tuam. de simo. quia rogans peccat, si ille pro quo orat, non sit idoneus. c. tuam, de etate & qualitate. gloss. in ca. ordinationes. i. qu. plen. de Ripa in capit. cum M. not. 23. de constit.

Verum nec tenetur ordinarius illi conferre, pro quo rogatum est. d. ca. tua. de simon. sed omnia eius arbitrio & fidei committenda sunt: quamobrem rata est ista resignatio veluti multum periculosa, nisi fiat in fraudem mandatariorum, vel nominatorum, seu expectantium. vi in c. fin. de renunc. li. 6. quia vicarii quidam & officiales episcoporum trapezita beneficiorum has procurant, damnantes se, & suos constituentes.

Resignatio in fauorem non fit contra Sa. phil. Et quamuis pura resignatio debeat esse coram ordinario, & conditionalis tanquam simoniaca non valet. per gl. & doct. in ca. ex parte. i. de offic. deleg. tamen Staphil. in tract. de iuris gratia. ii. de variis modis vacand. vers. si. posset tamen. firmat aliquem posse in resignatione exprimere, quod in mente gerit, dicendo, resigno in fauorem talis: & ubi casu cessat pactio, & conditio, siue modus, quia expressio eorum, quae tacite insunt, nil operatur etiam in spiritualibus. gl. in c. significasti. de elect. gloss. 2. & ibi Fa. in c. ad auariciam. 2. de rescript.

Ego contrarium existimo verius, quia conditio expressa in fauorem, licet non dicatur non alias, tamen inducit simoniam, nampe omnis conditio. c. quam pro. i. q. 2. & c. cum pridem. & cap. si. de patris. Et non inest tacite, quod vni magis conferatur, quam alteri: vnde dicitur collator exercere liberalitatem conferendo vni potius quam alteri. c. relatum. de prob. c. vno de ecclesiastic. benefic. quod non faceret, si teneretur illi conferre, in cuius fauorem resignatum est. l. ven. legatum. ff. de admend. leg. Et in spiritualibus expressio eorum, quae tacite insunt inducit simoniam. gl. in cap. vno. de cleric. non resident. in 6. vel iuram. c. si sieneraueris. ubi glo. 14. q. 3. Roma. cons. 590. & in additio. ad Fel. in cap. nouit. de iudic. & ita seruetur. nam si resignaret quis in fauorem coram ordinario, posset illud beneficium per simoniam collatum à Papa impetrari post

ordinarii collationem: ideo non debet fieri quicquid dicat Staphil.

De Procuratoris ad resignandum constitutione.

Sciendum est quod resignare potest quis per se, & per alium, scilicet per procuratorem habentem speciale mandatum. cap. cum olim. §. quia verò, de offi. deleg. l. i. iurandum ex conventionione. §. si procurator. de iureiur. ff. Hostien in summa. de renuncia. §. quis renunciare.

1. Interdum quis impraesentiarum non resignat, sed procuratorem vel procuratores ad resignandum coram Papa, vel eius legato constituit, seu coram alio collatore: nam si quis resignaret in patria illud beneficium itatim impetrari posset ab alio tanquam vacans, ob id debet sic procuratores constituere, vt coram Papa, vel alio potestate habente resignatio fiat: & beneficium eo casu conferri non poterit alteri, quia simulatq; fiet resignatio, Papa vel alius collator prouidebit.

2. Vnde ex stylo curiae non valet impetratio beneficii facta per resignationem talis N. quia iam est facta collatio, & statim: ideo non dicitur vacare per resignationem, quare impetrari debet alio modo, si possit, vt per inhabilitatem & incapacitatem eius, cui fuit collatum per resignationem, sed non per resignationem.

3. Veruntamen potest impetrari tanquam vacans per celsionem, & prouisionem non acceptatam à tali N. ca. si tibi absenti. de prob. lib. 6.

4. Constituitur autem hic procurator per instrumentum publicum, vel per literas etiam priuatas. clem. i. de procu. l. i. & l. si dū quomo procuratorem. ff. eo. sed hoc rarum est, & vix recipiuntur priuatae literae ad resignandum.

5. Sed regulariter in his resignationibus instrumentum solet esse publicum, ad vitandum falsum, cui debet subscribere resignans: vt est lege Regia cautum: imò ille notarius, qui scribit se esse procuratorem constitutum, non posset resignare: nec faceret